

Praha-Žižkov, 8. 11. 2020
P. Jareš

Nezničitelná říše *Daniel 2,29-45*

Žijeme v nebezpečné době. Z velké části je tomu tak nepochybně proto, že lidé jsou nebezpeční. Zároveň však platí, že žijeme ve velice slavné době. Pán Ježíš kdysi řekl svým učedníkům: „*Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte. Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli vidět, na co vy hledíte, ale neviděli; a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli.*“ (L 10,23n ČEP) Cože to ti proroci a králové chtěli vidět a slyšet? Chtěli vidět Ježíše, jeho činy. Chtěli slyšet jeho slova. Chtěli znát obsah dobré zprávy - evangelia. Tuto výsadu sdílíme s prvními Kristovými učedníky, i když jsme tam tehdy nebyli osobně. My totiž víme, v kom je záchrana. Víme, kdo je králem nebeské říše. Víme, že nám Kristus svou smrtí zaplatil občanství v Božím věčném království.

Žijeme patrně v době jakéhosi úpadku státní moci; je to však také doba, kdy se šíří a blíží Boží království. Království Boží se rozšiřuje, kdykoli se někdo stane Ježíšovým učedníkem. A vítězný postup nebeského impéria nemůže zastavit ani covid-19. Nemohou ho zastavit ani všelijaká omezení našich setkávání. Postup nebeského království totiž není na našich shromážděních, ani aktivitách, závislý. Blíží se druhý příchod Ježíše Krista, kdy bude Boží říše nastolena s konečnou platností. V Bibli se nedočteme, jak se vyvine nynější situace ve Francii, v Bělorusku, či v náhorním Karabachu. Ani, jak dopadne boj národů tohoto světa s koronavirem. Nejistíme tam, jak se v budoucnu zahýbají ceny potravin, léků a dalšího zboží. Avšak jasně tam můžeme vidět, že existuje jedna velmoc, která má budoucnost a která bude trvat navěky. Je to království Boží. Tak to viděl král Nebúkadnesar ve svém snu. Boží království je totiž tím kamenem, který se stane velikou skalou a vyplní celý svět.

Úspěšní lidé to mohou mít ve světě hodně těžké. Jedna věc je dostat se na vrchol, jiná věc je, také se na tom vrcholu udržet. My méně úspěšní můžeme těm úspěšnějším závidět. Často jen Bůh však ví o starostech, které trápí úspěšné a mocné tohoto světa. O starostech, o nichž my nemáme ani zdání. (Naše závist vůči druhým někdy vyplývá z nedostatku informací o jejich životech.) I Nebúkadnesar byl úspěšný člověk. Měl za sebou řadu vítězství, podařilo se mu vybudovat mocnou a stabilní říši. Když však šel jednou spát, měl v hlavě obavy, co bude dál. Co se stane v budoucnu? Vydrží to, co vybuodoval? Té noci měl sen, ve kterém mu Bůh ukázal něco velmi důležitého. V Bibli máme zaznamenáno vícero případů, kdy Bůh někomu dal sen (např. Gn 20,3; Gn 41,1-32; Mt 1,20; 2,12.13.19.22). Děje se to i v naší době. Například mezi muslimy je hodně častou zkušeností, že uvěří v Krista prostřednictvím snu nebo vidění. Existuje celá řada svědectví o tom, jak k nim Kristus přišel ve snu jako světlá postava a mluvil s nimi. S takovým způsobem Božího promluvení se můžeme setkat i my.

Bůh dal králi Nebúkadnesarovi uvidět, co se v budoucnu stane s jeho říší a vlastně s celým světem. Ve velkolepém obraze mu ukázal budoucí proměny jeho království až k samému jejich konci, který tu není ničím jiným než koncem světa a nastolením Božího království. V tomto obraze je možná zároveň vyjádřeno i Boží hodnocení vývoje všech lidských království, říší a způsobů vládnutí. Z Božího hlediska se patrně jedná o dějiny *úpadku*. Jak čas postupuje, světská moc upadá. Vládnutí je svým způsobem na stále nižší a nižší úrovni. Pokud se jedná o říše a systémy vytvořené lidmi, nemůže tomu ani být jinak. Pohled na sochu ve snu byl děsivý. A stejně děsivý může mnohdy být i pohled na vývoj světské moci, na vývoj moci států, na vývoj způsobů vládnutí. Úpadek se může projevat tím, že vládcové ztrácejí na síle a autoritě. Lidé jsou stále méně a méně soudržní, i když se různé národy všelijak mísí. Na jednu stranu narůstá tvrdost vládnutí, jak to můžeme vidět

zejména na všelijakých diktátorských režimech naší doby. Na druhou stranu ale narůstá i křehkost celého systému, lidského soužití. Ani technologický pokrok (i když za něj můžeme být právem vděční) neučinil svět bezpečnějším místem. Je tomu spíš naopak. Když byla jednou Karlu Krylovi položena otázka, co je demokracie, odpověděl: „*No, to je právě to! To nikdo neví. Oni si myslí, že demokracie je samospása; demokracie je to prostě, co lidi sou schopný.*“¹ Čeho jsme my lidé schopni? Mnoha dobrých i zlých věcí. Všem nám je ale vlastní sklon starat se hlavně o to svoje, o svůj osobní prospěch.

My dnes zřejmě žijeme v době onoho čtvrtého království. V době železa a hlíny. Začalo to snad někdy po rozpadu říše Alexandra Velikého (356-323 př. Kr.) a zraje to až do našich dnů. Díky Bohu však také žijeme v době „kamenné“. Žijeme v době po utržení tajemného velkého kamene. Kristus už sestoupil na zem. A svou smrtí a vzkříšením nastartoval vítězný postup nebeského království. To je říše, která má budoucnost. To je říše, která ukončí každou obludnou lidskou nadvládu a sama zůstane navěky. Bůh nám v Kristu nabídl možnost emigrovat do jeho království. To samozřejmě neznamená, že bychom se museli fyzicky někam odstěhovat. Znamená to obrátit se s vírou na Ježíše. Prosit ho za odpuštění svých hříchů. Stát se jeho učedníkem. Otevřít mu celý svůj život a nechat ho, aby v něm dělal pořádek. Člověk, který toto udělal, už nepatří sám sobě, ale Kristu, jako svému Pánu a Králi. Králi, který má pod kontrolou veškeré dění v tomto světě i v životě každého z nás.

Bible o nás křesťanech říká: „*My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.*“ (F 3,20 ČEP) Jsme občany nezničitelného a neporazitelného Božího království (sr. Žd 12,28). Tato skutečnost nám umožňuje nadějný pohled i na současné dění v naší zemi a ve světě. Jednak nám umožňuje vidět, že na současné situaci ve světě nejsme *zcela* závislí. Umožňuje nám ale také vidět všechny aktuální události spíše jako příležitosti, než jako hrozby. „*Pesimista vidí obtíž v každé příležitosti. Optimista vidí příležitost v každé obtíži.*“² Díky Kristu můžeme být těmi optimisty. Můžeme tedy v dění kolem covidu-19 vidět příležitost. Možná příležitost zastavit se a zamyslet se, na čem vlastně stavíme svůj život. Možná příležitost k hledání nové podoby fungování církve, takové podoby, která by nebyla tak snadno omezitelná různými epidemiologickými opatřeními. A zároveň by byla blíž lidem a jejich skutečným problémům. Jde tu samozřejmě o víc, než o zvládnutí moderních komunikačních technologií (díky Bohu za ně!). Možná nás chce Pán Bůh vypudit z našich modliteben na svou zeň, k lidem, kteří potřebují slyšet dobrou zprávu. Jak řekl Pán Ježíš: „*Zeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žni, ať vypudí dělníky na zeň svou.*“ (Mt 9,37n BKR) Současnou krizovou situaci můžeme vidět jako příležitost k tomu, abychom pro šíření Božího království udělali něco *nového*.

¹ Televizní dokument Mollové tóny Karla Kryla, Česká televize 1992; <https://www.youtube.com/watch?v=LHVzV2sRQtg>; 29:21

² J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership*, str. 73, Moody Press, Chicago, 1989; „The pessimist sees a difficulty in every opportunity. The optimist sees an opportunity in every difficulty.“